

Bediüzzaman'ın Türkiye-Suriye tesbiti

Gerçek şu ki, Suriye üzerinden oynanan oyun, tam bir asır önce Birinci Dünya Savaşı'yla ecnebilerin Osmanlıyı ve İslâm dünyasını bölüp parçalama maksatlı "Sykes-Picot plânı"nın günümüzdeki versiyonu "büyük Ortadoğu projesi (BOP)"yle aynı meş'um "ortak strateji"nin ürünü.

Zira İngiliz mahreçli "Sykes-Picot plânı"nda Birinci Dünya Savaşı'nda İngiltere'nin merkez alınarak "Ortadoğu" ismi verilen İslâm coğrafyasının bölünüp parçalanarak küresel sömürgeci güçler arsında taksim edilirken, döneminde Amerikan patentli BOP'ta daha geniş coğrafyada sınırların değişeceği "yeni Ortadoğu haritası" hedefleniyor.

Döneminde ABD'nin Afganistan'ı ve Irak'ı işgal ettiği Bush'un Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice'in 7 Ağustos 2003 yılında The Washington Post'ta yayınlanan "Ortadoğu'nun dönüşümü" başlıklı makalede, BOP'la Ortadoğu'yu da kapsayan 300 milyonluk nüfusluk geniş coğrafyada Fas'tan Afganistan'a Türkiye dahil 300 milyonluk nüfusa sahip 22 ülkenin sınırlarının değiştirilmesiyle "uydu küçük devletçikler"e dilimlenerek ufaltılması plânlanıyor.

Zira her iki plân ve proje, Osmanlı'nın içten çökertilmesinin yanısıra bölünüp parçalanmasıyla kalmaz; öncelikle başta Arap ve Türk milletleri olmak üzere Müslüman toplumların birbirinden iftirakını hedefler; aralarında husumet ve fitne tohumlarını atar; türetilen "peyk devletçikler"in küresel ecnebilerin hegemonya ve çıkarları hesâbına sömürülmesini öngörür...

"SURIYE İLE TÜRKİYE'Yİ BİRLEŞTİRMEK..."

Bunun içindir ki, Bediüzzaman, 1911'de Şam'da Emeviye Camiinde verdiği hutbede, ecnebilerin başta "iki büyük ve muazzam taife olan Arap ve Türk gibi hakim milletler" olmak üzere, dünyevi ve uhrevi saadetlerinin, maddi ve manevi kalkınmaları birbirine bağlı Müslüman milletlerin aralarındaki maddi ve manevi yardımlarının ehemmiyetini ders verir.

"İrkçılığın istimali ile mübârek kardeş Arapların mücâhid Türklere karşı" kıskırtılmasıyla, asırlarca beraber yaşamış, "komşu, kardeş ve birbirine muhtaç" akraba milletlerin içini çeşitli tahriklerle karıştırarak, İslâm kardeşliğini berhava eden birbirine hasım hale getiren ecnebilerin tahrik stratejilerine dikkat çeker. (Emirdağ Lâhikası, 437-440)

Ve yine bunun içindir ki, 1955 Sonbaharında, -merhum- talebesi Abdülkadir Badıllı'nın Isparta'da ziyaretinde, ısrarla "Urfa'ya dâveti"ne, "Evet, Urfa taşıyla toprağıyla mübârektir, Urfa'ya gelmeyi çok düşünüyorum. Fakat şimdi şu anda gelsem Suriye ile Türkiye'yi birleştirmek mecburiyetinde kalacağım, bu da şimdi olmaz" mânidar cevabını verir. (Necmeddin Şahiner, Son Şahitler Bediüzzaman Said Nursî'yi Anlatıyor, Baskı, C. 1, Yeni Asya Yayınları, İstanbul, 1980, shf. 313, 2.)

Bu cevapla Bediüzzaman, Birinci Dünya Savaşı'nda ve devamında körükledikleri krizlerle ve çatışmalarla İslam coğrafyasında, özellikle Ortadoğu'da Müslüman halklar arasında sun'î sınırların zâlim - işgalci ve istilâci yabancı güçlerce çizilişindeki menhus maksadı nazara verir.

Türkiye ile Suriye arasında hiçbir maslahatı olmayan, hiçbir fizikî ve sosyal dayanağı bulunmayan, kasabaların, hatta köylerin ortasında kasten çekilen; bin senedir aynı inancı, aynı tarihi, aynı kültürü, aynı medeniyeti paylaşan birbirine kardeş, komşu ve dindaş halkları ve Müslüman milletleri ayırma; tamamen ırkçılık ve tefrika plânı olduğunu belirtir...

“ARAP VE TÜRK HAKİKÎ İKİ KARDEŞ...”

Nitekim, Şam Emeviye Camii hitâbında başta “iki büyük ve muazzam tâife” dediği “Arap ve Türk gibi hâkim milletler” olmak üzere, bütün Müslüman milletlerin dünyevi ve uhrevi saadetlerinin, kalkınmalarının aralarındaki bağların tahkimıyla, birbirlerine maddi ve manevi yardımlarıyla İslâm medeniyetinin yeniden ihya olacağını bildirir. (Hutbe-i Şâmiye, 51,59)

“İslâmiyet milliyetinin sade fi ve kal'ası hükmünde Arap ve Türk hakikî iki kardeş, o kal'a-i kudsiyenin (kutsal kalenin) nöbettarıdır” tesbitinde bulunan Bediüzzaman, Arapların ye'si (ümitsizliği) bırakıp, İslâmiyetin kahraman ordusu olan Türklerle hakikî bir tesânüd ve ittifak ile el ele verip, Kur'ân'ın bayrağını dünyânın her tarafında ilân edecekleri” temenni ve duâsında bulunur.

Bediüzzaman'ın “Türkiye - Suriye sınırı tesbiti”, Osmanlıdan koparılan, iftirak projeler ve plânlarıyla iç savaş kargaşasına düşürülen Suriye'nin mezhebi ve etnik tefrikayla daha da ufak parçacıklara bölünüp parçalanmasının arka plânını açığa çıkarır.

Özetle, Bediüzzaman'ın “Suriye ikazı”nın haklılığı, bugün Suriye sahnesinde ecnebilerin bölge üzerinde oynadığı oyunla bir defa daha ortaya çıkıyor...